10de Jaargang | Curacao den 15n. April 1893 | N° 485

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

ANTWOORD

van Zijn Heiligheid Paus Leo XIII aan de geestelijkheid en geloovigen VAN CURAÇAO

op den gelukwensch Hem bij gelegenheid van Zijn 50-jarig Bisschops-jubilé toegezonden.

Z. D. Hwd. Mgr. H. A. M. Joosten, die twee maanden geleden, ook uit naam zijner geestelijkheid en van de katholieken aan zijne hoede toevertrouwd, onzen H. Vader den Paus geluk had gewenscht ter gelegenheid van diens gouden Bisschopsfeest, ontving d.d. de volgende dankbetuiging terug, die wij vertaald wedergeven:

Doorluchtige en Hoog Eerw. Heer

De Heilige Vader heeft zich gewaardigd welwillend de betuigingen van deelneming aan te nemen, die Gij, ter gelegenheid van het heugelijke Bisschopsjubilé, ook namens Uwe geestelijken en het christenvolk in Uw schrijven van den 7 Februari l.l. hebt uitgedrukt; en tot teeken Zijner dankbaarheid schenkt Z. H. aan U, aan Uw geestelijkheid en aan geheel Uw getrouwe kudde volgaarne den apostolischen zegen.

Intusschen bid ik God dat Hij U behoede en tevens Uwer Doorl. Hoogws. zeer toegenegen dienaar,

w. g. M. Card. Ledochowski,
Praef.

w. g. J. Aug. Archip. Lorissensis,
Pro-Secret.

DRIE PORTRETTEN.

"Drie Radicalen" aldus — zegt *De Tijd* — luidt het opschrift van een artikel van André Hallays in het *Journal des Debats*. Men kan het artikel ook „portretten" noemen, geteekend door een meesterhand. En wie zijn die drie radicalen? Floquet, Clemenceau en De Freycinet. Een bloemlezing uit het artikel — neen, geen bloemlezing, want alles is even schitterend — een uittreksel laten wij hier volgen.

Reeds de eerste greep is stout. Wat zal er, nadat de heeren Floquet, Clémenceau en De Freycinet voor het hof van assises zullen verschenen zijn, van hen worden? Niemand weet het. Maar ik verbeeld mij, dat zij den eenen of anderen dag, evenals de koningin, met wie Candide en Martin het avondmaal gebruikten, gezamenlijk „te Venetië het Carnaval" zullen gaan doorbrengen.

Wel is het een deerniswaardig avontuur, dat van Floquet! Men mag zijn politiek nog zoo verfoeilijk vinden, men kan niet nalaten, een weinig mededoogen te hebben met dat groote slachtoffer. Hij was een dapper en plechtig radicaal met klankrijke stem, maar zonder arglist en zonder gal. Hij vond zich welsprekend, en dat was voldoende om hem eenige goedheid in te blazen.

Daarbij was zijn eerlijkheid onverdacht. Hij was eerlijk, — men ziet, de schrijver spreekt steeds in den verleden tijd, om te kennen te geven dat het gedaan is met zijn drie radicalen, — hij was eerlijk, omdat de onbaatzuchtigheid een gedeelte van zijn genie en van oratorischen omhaal was. Hij was eerlijk vooral, om nooit de vertoornde verwijten te verdienen van de groote schim van Robespierre, die hem inspireerde en troostte.

Het onweerstaanbaar belachelijke van zijn emphase maakte hem onschadelijk. Alleen in eenige vrijmetselaarsloges nam men hem voor een ernstig man op.

Op zekeren dag schoot een noodlottige gedachte in dat edele brein. Den heer Floquet kwam het in den zin, de Republiek te redden, en — hij bracht haar aan den rand des ondergangs, want de eerlijkheid van den privaat persoon hield gelijken tred met de nulliteit van den staatsman. Het was in dien gedenkwaardigen tijd, dat hij de onvoorzichtigheid beging, welke hem thans zoo duur te staan komt.

Ik geloof dat de heer Clémenceau nooit een gemeenzaam onderhoud met de schim van Robespierre heeft gehad. Toen hij van zijn eerbied voor het „blok" (*la révolution en bloc*) getuigde, dacht hij noch zelfs aan Marat. Misschien dacht hij aan Barras.

Om de waarheid te zeggen, nooit spookten historische herinneringen in zijn hoofd. Hij was modern, verschrikkelijk modern. De overmaat van zijn moderniteit zelfs was misschien de oorzaak van zijn ondergang.

Hij valt van een groote hoogte. Langen tijd was hij alvermogend. Van die macht zal men later zich misschien kwalijk rekenschap kunnen geven. Want Clémenceau, die, goed beschouwd, een middelmatig man was, had zijn wonderbaarlijke opkomst te danken aan een zonderlinge gave, aan een ware macht van suggestie, door welke hij zijne tijdgenooten in den waan bracht, dat hij een man van geest, van kracht en van gezag was.

Overal waar hij verscheen, in de *couloirs* der Kamer en in die der Opera, had die schitterende *causeur* een kring van menschen om zich heen. De *reporters* van dagbladen hielden niet op, de *bon-mots* op te vangen, die hij nooit gezegd heeft, maar die hij zich altijd liet aanleunen.

Doch Clémenceau verstond een kostelijker kunst dan die om de lieden te vermaken: de kunst van zich bij hen gevreesd te maken. Hij zaaide schrik. Zoodra hij zich bewoog om de tribune te beklimmen, huiverde de Regeering. Zeker, hij had een scherpe, klemmende manier van spreken. Hij was gevat in antwoorden. Mits hij maar niet meer dan een kwartier sprak, was hij een heftig, een oorspronkelijk redenaar. Hij had in zijn redevoeringen en in zijn persoon die fraaie onbeschaamdheid, welke hij nu nog in zijne wanhopige verdediging aan den dag legt. Doch met dit al vertegenwoordigde hij nooit meer dan dertig slecht gedisciplineerde afgevaardigden en — zichzelven. Toch duchtte men hem, en lange jaren hing het leven van de Ministeriën van hem af.

Wat het publiek aangaat, het weet thans waaraan het zich te houden heeft. Die verschrikkelijke radicaal was niets anders dan een speler en een ploert. De speler heeft de partij verloren, en de tijden van het ploertendom zijn voorbij.

Niemand zal een woord van medelijden hebben voor dezen zoo gevreesden en zoo geflikflooiden man. Niemand zal hem beklagen, noch de burgerlijke radicalen, die hem nu compromittant zullen vinden, noch de socialisten, die reeds sinds lang den man van zaken in hem vermoed hebben. En de mijnwerkers te Carmaux, te wier gunste Clémenceau zich onlangs vermaakte, door den [illegible] len gedachtig zijn aan den dag waarop die ontembare verdediger van de werkstakers Jacques De Reinach bij Constans en bij Cornelius Herz bracht.

Toen de heer De Freycinet de Polytechnische School verlaten had, ontmoette hij op zekeren avond op de heide de heksen, die hem zeiden: „Gij zult Carnot zijn!" De jeugdige ingenieur sloeg er geen acht op. Maar toen in 1870 Frankrijk overheerd was, herinnerde hij zich die voorspelling, en zoo kwam hij tot het besluit om zijn diensten aan het Gouvernement der Nationale Verdediging aan te bieden. De heksen hadden gelogen. Achttien jaren later, toen de heer Carnot tot president der Republiek was gekozen, meende De Freycinet het orakel van vroeger verkeerd uitgelegd te hebben. Er valt thans niet meer aan te twijfelen: de heksen hebben goed en wel gelogen.

De val van den heer Floquet is ietwat grappig. Het is een lederen zak, die zijn zweiling verliest. De val van den heer Clémenceau heeft iets ik weet niet wat tragisch. De val van den heer De Freycinet is een opluchting voor het nationaal geweten.

Met zijn lenigen en schranderen geest, met zijn scherpen blik, de snelheid zijner concepties, het fijn bescheide van zijn woord en zijn manieren, zou De Freycinet aan de Republiek onwaardeerbare diensten hebben kunnen bewijzen. Hij is haar ergste vijand geweest, de schuld van al hare misslagen, medeplichtig aan al hare tekortkomingen, die de schande zijn van onzen tijd.

Hij gaf niets om „de groote voorvaderen"; hij hunkerde niet naar het pleizier de prins der werkstakers te zijn. Hij verachtte de beginselen — omdat hij zonder gewetensbezwaren was — en het geld — omdat zijn zeden rein waren. Hij had slechts één hartstocht: de intrige.

Hij intrigeerde, intrigeerde altijd. Gasconjer en Calvinist, was hij, om zijn vrienden te misleiden, onuitputtelijk in hulpmiddelen en wist een deftig voorkomen te geven aan zijn streken. Om zijn rustelooze eerzucht te bevredigen, heeft hij de geheele wereld gevleid en bedrogen. Al naargelang de omstandigheden het voor hem gewenscht maakten, dreef hij gematigde politiek met de radicalen, en radicale politiek met de gematigden. Om de waarheid te zeggen, hij neigde altijd meer naar de radicalen over. Maar als aan gene zijde de storm loeide en de verwijten losbarstten, scheen de fijne, fleemende stem te zeggen: „Weest gerust, het geschiedt om hen te beter te misleiden."

De man, die de eerlijkheid-zelve was, heeft meer dan iemand anders voor het fortuin der groote veile agentschappen gedaan. Een zóó wonderlijk mengsel van persoonlijke moraliteit en openbare immoraliteit vindt men buiten hem niet. Vele onzer staatslieden hebben het schandaal van een contrast van dien aard gegeven. Maar bij geen van hen was het contrast zoo paradoxaal als bij De Freycinet. Niemand was onbaatzuchtiger dan hij, maar ook niemand was toegevender voor de schurkenstreken zijner creaturen dan hij.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bij Koninklijk besluit dd. 13 Maart 1893 No. 35 zijn tot leden van den Kolonialen Raad alhier benoemd de heeren A. Jesurun Dz. en J. E. van der Meulen Jr., waarvan het eerste lid, zooals de *Cur. Ct.* meldt, reeds bedankt heeft.

Bij gouvernements beschikking dd. 11 April 1893 No. 464 is aan den heer Reno Araujo, apotheker alhier, vergund om gedurende de afwezigheid van den heer Carl Meyer, diens apotheek waar te nemen.

Bij gouvernements beschikking dd. 7 April 1893 No. 457 is aan den heer G. F. G. M. van Rijn, R. C. geestelijke van den 2n. rang op Bonaire, tot herstel van gezondheid, verlof naar Nederland verleend voor den tijd van een jaar.

Moge Hij weldra aldaar geheel herstellen en met nieuwe kracht in ons midden terugkeeren.

De *Moniteur* het officieele blad van de republiek Haïti, deelt mede, dat Mgr. Jules Tonti, titulair-bisschop van Samos, buitengewoon gezant en gezant en apostolisch legaat van den Heiligen Stoel bij de gouvernementen van Venezuela, San Domingo en Haïti, op verzoek van het bestuur van Haïti verheven is tot de aartsbisschoppelijke waardigheid en, met behoud van al zijne overige titels, benoemd is tot aartsbisschop apostolisch administrator van het aartsbisdom Port-au-Prince en van het diocees der Gonaïven.

L. l. Zaterdag overleed in het Hospitaal alhier de Eerw. Zuster Augustina, die onzen dank verdient, voor de liefderijke zorgen, waarmede zij

zoovele jaren onze zieken en melaatschen heeft omringd.

Reeds hebbe zij het loon voor dien zegenrijken ardbeid bij God ontvangen.

Dinsdag morgen ll. had bij een der in aanbouw zijnde huizen op Scharloo een droevig ongeluk plaats. Een nedervallend blok aarde verpletterde bijna het been van een der werklieden.

Naar het Hospitaal vervoerd, mocht de spoedig aangebrachte hulp niet baten. Hij stierf onder de behandeling der geneesheeren.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Clarita Alexander, pl. Montaña, Wana Grines Barbe, El Pao de Srs. Juan Bto., Eleuterio Rosario Campos, B. D. G. Casseres & Co., N. G. Casseres, H. L. Davidson, Lucien voor Cureau, Gisberta de Haseth, J. C. Evertsz, Venilia Eiman, Mariet Hanok, Petronia Joana, pl. Buena Vista, Guleraino Jericho, Ph. van A. Marchand, Ana Panoflek, Maria J. E. Prince, Federico Pompilius, Gregorio Quintarra, Juan R. Rodriguez, Jimenez Rodriguez & Co., Katharina Steenhof, Cesar van den Eynde, Henrique M. van Eps, Anibal de Jesus Silva, Atali Santiago.

Aangeteekende stukken :

Een drukwerk geadresseerd aan Capt. Miat a/b Maracaibo en twee brieven geadresseerd aan Miguel A. Baralt, Curaçao.

NEDERLAND.

— Naar *De Tijd* van de meest vertrouwbare zijde verneemt, is een der fraaiste huizen aan den weg van het Bezuidenhout te 's-Gravenhage aangekocht, om tot residentie te dienen aan de pauselijke internuntiatuur. De tegenwoordige internuntius, Mgr. Rinaldini, zal reeds zeer spoedig de nieuwe woning in gebruik nemen.

— Graaf Dumonceau, die belast was met het overbrengen van de gelukwenschen van H. M. de Koningin Regentes aan Z. H. Paus Leo XIII, ter gelegenheid van diens 50 jarig jubileum als bisschop, is uit Rome in de residentie teruggekeerd.

— De gezant van Rusland bij het Hof is naar Zaandam vertrokken, ter bezichtiging van het Czaar Peterhuisje aldaar.

— Een adres van Chineezen is onlangs bij de Tweede Kamer ingediend. Het is onderteekend door Oei Tik en 27 andere handelaren te Samarang, die verklaren „ tot hun verontrusting" te hebben kennis genomen van het verzoekschrift, door eenige kooplieden in Nederland tot de Kamer gericht, om den Chineezen de verplichting op te leggen tot het houden van hun handelsboeken in de Nederlandsche of wel in de Maleische taal met Latijnsch letterschrift. Zij betoogen dat dit onuitvoerbaar zal zijn.

Eenige bezwaren zullen zeker aan de uitvoering van dat verlangen der Hollandsche kooplieden zijn verbonden. Maar nog veel bezwaarlijker is het, dat telkenmale Europeesche kooplieden schade lijden door faillissementen van Chineezen, wier boekhouding dan niet te ontcijferen is en op een bespotting neerkomt van de wettelijke voorschriften omtrent het houden van koopmansboeken. Als de Chineezen de voordeelen willen plukken van hun vestiging als kooplieden in Ned. Indië, behooren zij ook verplicht te worden zoodanig boek te houden, dat de Rechters en de leden der boedelkamers er bij faillissement uit wijs kunnen worden en niet voor raadseltjes worden geplaatst.

— De protestantsche professor Quack schrijft in de liberale „Gids" een waardeerende levensschets van Adolf Kolping, stichter der St. Josefs-gezellen-vereenigingen.

Hij brengt tevens de beroemde Encycliek „Rerum Novarum", van onzen Paus Leo onder de aandacht van een kring van geesten waarin zij voor velen nieuw zal zijn.

Hij zegt o. a.:

Zoo dreunt de volle orgeltoon in dit gedenkwaardig stuk, dat te Rome is uitgevaardigd, nu eens met zware dreigende galmen, dan met liefelijk vertroostend zoet geruisch.

De eigenaardige frissche klank die van Kolping's persoon uitging, is in dezen alles omvattenden harmonieusen stroom opgenomen.

Twee motieven of ideeën beheerschen het samenstel dezer pauselijke toespraak.

Het eene is een oordeel over onze tijden van zoogenaamden vrijen arbeid. Het kan niet beter uitgedrukt worden, dan in de woorden van Schaepman : „Heeft de arbeider gezondigd : daar is roekeloos en mateloos gezondigd tegen hem en die zonde moet worden hersteld, of zal onder de onder slagen van Gods oordeel worden gewroken."

Het andere is eene natrilling van het gevoel van deernis, dat Christus doordrong, toen Hij — als er eene groote schare was, en zij niet hadden wat zij eten zouden — zijne discipelen tot zich riep en tot hen zeide: „Ik word innerlijk met ontferming bewogen over de schare."

BUITENLAND.

Rome. — De Czaar zal in ruime vrijgevigheid bijdragen tot de versiering der Sint-Joachimskerk, die eene gedachtenis zal zijn aan het jubelfeest van den Paus en welke op het " Prati di Castello " gebouwd wordt.

Op de heusche vraag, welk geschenk hem het aangenaamst zou zijn, heeft de Paus, na den directeur van dit liefdewerk gehoord te hebben, als zijn verlangen te kennen gegeven, dat het den Czaar behagen mocht door kostbaar marmer zijn keizerlijke gift te doen dienen tot versiering van het altaar, dat in de jubelkerk zal worden toegewijd aan zijn patroon, den H. Joachim.

De feestgave des keizers bestaat nu in prachtige platen lapislazulum en malachitis, veel overeenkomende met die, waarmede keizer Nicolaas de basiliek van den H. Paulus versierde.

— De Czaar heeft Z. H. den Paus ter gelegenheid van zijn Jubilee, twee meesterlijk uitgevoerde marmeren ornamenten, voor het altaar in de kerk van St. Joachim, den schutspatroon van Leo XIII, geschonken.

— Zondag, 12 Febr. heeft Z. H. de Paus in particuliere audiëntie ontvangen [illegible] de broederschap van den H. Geest en van het H. Hart van Maria, en mgr. de Courmont, Apostolisch-vicarius van Zanzibar. Z. H. vroeg met groote belangstelling naar de missie op Zanzibar en naar de werkzaamheden door de congregatie verricht: Z. H. roemde de paters van het Fransche seminarie te Rome, alsmede de gastvrijheid waarmede zij de Fransche bisschoppen onlangs ontvangen hadden.

— Zondag had in het Vaticaan de plechtige zaligverklaring plaats van den eerbw. Francesco delle Giche, Priester der orde van St. Franciscus, uit het diocees Perugia. De Generaal der orde en de Aartsbisschop van Perugia hebben den Paus de gebruikelijke danktuigingen en geschenken aangeboden. De plechtigheid werd door een oud bloedverwant van den Gelukzalige bijgewoond.

— De Porte heeft Z. H. den Paus doen verzekeren, dat geen enkele moeilijkheid het Eucharistisch Congres zal worden in den weg gelegd, dat, onder voorzitterschap van kardinaal Longenieux, te Jerusalem zal gehouden worden en waaraan zeer vele Franschen zullen deel nemen. In weerwil van de tegenstrijdige berichten, door de pers van het Drievoudig Verbond verspreid, heeft de Sultan, door tusschenkomst van den Patriarch van Armenië, mgr Azarian, Z. H. doen weten, dat het zijne diepste overtuiging is, dat de zedelijke macht van het Pausdom den Europeeschen socialen vrede zal waarborgen. In politieke kringen hecht men groote waarde aan deze verklaringen, vooral met het oog op de Oostersche verwikkelingen.

— Mgr. Loulotte is tot Apostolisch Vicaris voor de Sahara benoemd. Hij stond kardinaal Lavigerie steeds in diens zendingswerk aldaar bij.

— De H. Vader heeft gehoor verleend aan den Hertog di San Martino di Montabello, gezant van koning Frans der Beide Siciliën, namens wien hij Z. H. een eigenhandigen brief van gelukwensching overhandigde, benevens als geschenk een kruisbeeld van schildpad met Christus in verguld brons. Het kruisbeeld is besloten in eene kunstige doos, waarin 32 prachtige miniaturen voorkomen van wijlen den beroemden Napolitaanschen schilder Albanese.

— Z. H. Leo XIII heeft aan de Belgische Anti slavernij-vereeniging, die hulp zendt aan de, in den omtrek van het Tanganykameer bedreigde kapiteins Jacques en Joubert, eene gift van 50.000 francs gezonden.

— Tegen het feest der HH. Petrus en Paulus zal een nieuw Consistorie plaats hebben, waarin waarschijnlijk eenige Fransche kardinalen zullen worden benoemd. Ook zal een missionaris-Salesiaan, pater Lasagna, tot bisschop worden gepreconiseerd; hem zal een nieuw op te richten Apostolisch vicariaat in Brazilië worden toevertrouwd.

— De Paus werkt met zijne secretarissen aan een document, dat binnenkort zal verschijnen. Men gelooft, dat het eene nieuwe Encycliek of breve is over de houding der Fransche Katholieken.

— Alsnog zijn aan het Vaticaan jubilé-geschenken voor Z. H. Leo XIII toegezegd door den Czaar en den nieuwen President der Vereenigde Staten, Arthur Cleveland. Kardinaal Rampolla heeft van den koning van Rumenië het grootkruis der Kroonorde ontvangen.

— De *Standard* verneemt uit Rome, dat men er in de kringen van het Vaticaan op rekent, dat Engeland de diplomatieke betrekkingen zal herstellen. Gladstone moet de zending van een Britschen zaakgelastigde naar het Vaticaan hebben toegezegd, onder voorwaarde dat de Paus zijne sanctie gaf aan het *Home rule*-ontwerp. Daarentegen zou de Paus een internuntius naar Londen zenden, op gelijken voet als in Nederland.

— De Kardinalen zijn thans ten getale van zes kardinaal-bisschoppen, tot het bisdom van Rome behoorend, vijftig kardinaal-priesters en zes kardinaal-diakenen. Daar het H. College uit zeventig hoeden bestaat, zijn er niet meer dan zes vacant (en niet acht, want er zijn twee kardinalen in petto gehouden in het laatste consistorie).

Het is opmerkelijk, dat er nog slechts 10 kardinalen, door Pius IX benoemd, in leven en dat gedurende de 15 jaren van het pausschap van Leo XIII reeds 88 kardinalen overleden zijn.

Zelden is de sterfte in H. College zoo groot geweest, en is dit cijfer gedurende de 33 jaren van het pausschap van Pius IX overtroffen, dan is het slechts even. Onder deze 88 kardinalen telt men 13 Franschen.

Gewoonlijk zijn er tien patriarchen van verschillenden riten. Eigenlijk moest hun getal tot 13 loopen, maar thans zijn de Latijnsche en Syrische zetels, benevens die van het patriarchaat van Venetië open.

Bovendien telt men 799 aartsbisschoppelijke zetels, voortdurend door dignitarissen bezet, zonder in de telling de 33 zetels door de kardinalen en den eenen door een patriarch bekleed, op te nemen, welke te zamen uitmaken 833 zetels van de Latijnsche ritus.

De Oostersche ritus telt 70 bisschoppelijke en aartsbisschoppelijke zetels, waarvan er 55 bezet zijn.

Nog zijn er 324 bisschoppen en aartsbisschoppen - titularissen, eertijds *in partibus* genoemd, 12 aartsbisschoppen en bisschoppen die hun zetel afgestaan hebben en 7 prelaten *nullius*, zijnde zij, die bisschoppelijke jurisdictie hebben.

Deze getallen te zamen geven een totaal van 1268 dignitarissen van de kardinale of bisschoppelijke waardigheid.

Gedurende zijn Pontificaat heeft Leo XIII 1 patriarchalen, namelijk dien van Goa in Oost-Indië, en 13 aartsbisschoppelijke zetels ingesteld. 14 bisschoppelijke zetels zijn verheven tot aartsbisschoppelijke : 77 bisschoppelijke, 1 apostolische delegatie en 37 apostolische vicariaten zijn ingesteld. 10 dito prefecturen zijn veranderd in apostolische vicariaten en 18 zijn nieuw opgericht. Dit maakt een totaal van 171 nieuwe zetels.

Italie.— Dinsdag-avond 14 Feb. heeft in den kring Savoja, ter gelegenheid van den verjaardag des Konings, een banket plaats gehad. Crispi bracht een heildronk uit op het Huis van Savoye, dat „zijne zegepralende arenden over twee zeeën draagt." Hij dronk ook aan „het Rome der toekomst, bron van beschaving en licht, bevrijd van bijgeloof en vooroordeel ; aan Rome, waar zich zijn grootste vijand bevindt, want 't is een vreeselijke vijand."

— Bij de aanst. zilveren bruiloft van koning Humbert en koningin Margaretha, zal het Vorstelijk Paar een nationaal geschenk worden aangeboden: niet uit vrije plotselinge aandrift der natie, maar op bestel der feestcommissie, die de bijdrage bij wijze van belasting heft. Zij classificeerde alle Italianen volgens rang en stand, en noodigde een ieder uit, zijne evenredig aandeel bij haar in te zenden of eigenlijk bij den penningmeester der commissie, baron Michelo Lazzaroni. Ongelukkig is deze inmiddels, wegens medeplichtigheid in de schandalen der „Banco Romano," opgesloten in de gevangenis. Als bijdrage tot de gereglementeerde „nationale feestgave" zijn de schooljongens opgeschreven voor 1 stuiver, de gymnasiasten voor 1 dubbeltje, de studente der universiteit voor 1 kwartje, de kamerleden voor 1 rijksdaalder, de senatoren voor 2 rijksdaalders, de ridders van de Kroon voor 1 gl. de ridders van andere Orden voor 1 rijksdaalder (commandeurs doen niet meê, omdat die te veel gecompromitteerd zijn door hunne collega's Monzili, Cuciniello en Tanlongo, die wegens hunne bank-operatiën gevangen zitten). Voorts zijn kooplieden en industrieelen aangeslagen voor 1 rijksdaalder, liefdadige vereenigingen voor 3 rijksdaalders, clubs van vermaak voor 25 gl., particuliere banken eveneens voor 25 gl., maar publieke banken voor 50, terwijl ten slotte voor ieder vaderlander de gelegenheid open blijft tot vrijwillige bijdragen, zoo hoog hij maar wil. De *Tribuna*, die met de heele reglementeering der feestgave een loopje neemt, vraagt waar deze belasting nu betaald moet worden, nu baron Lazzaroni.... niet thuis is.

— Crispi, door vrienden ondervraagd, zeide, dat het oogenblik gekomen is, om het ministerie nadrukkelijk te bestrijden. Alle Sicilianen behooren met dat doel eensgezind te zijn. Hij voegde er bij, dat hij er niet naar hunkerde, weêr aan het bestuur te komen.

— De *Moniteur de Rome*, die door de Pauselijke staatssecretarie vaak als officieus orgaan gebruikt wordt, wijdt een kort artikeltje aan de debatten in het Buda Pesther parlement en schrijft :

„ Wanneer de Hongaarsche regeering de verzoeningsgezindheid van het Vaticaan minacht, is dit een bewijs, dat zij niet den vrede maar den oorlog wil. Van Rome te eischen, dat het kerkelijke leerstukken zou verzaken, staat gelijk met van iemand zelfmoord te vorderen. Wat er ook gebeuren moge, de strijd loopt niet tusschen Kerk en Staat maar tusschen den Staat en het volk. De Kerk zelf schuwt den strijd voor de gerechtigheid niet. Dank zij des Pausen vaste hand is de politieke eenheid der Hongaarsche Katholieken eene daadzaak geworden, en de uitslag van den strijd is niet meer twijfelachtig."

Sommigen opperen de vraag, of er niet een derde gouvernement op het punt van vallen staat. Zij bedoelen den Duitschen rijkskanselier met zijne rijks-secretariaten en vreezen, dat deze over het legerwetsontwerp zullen struikelen.

Volgens het algemeen gevoelen in Duitschland zal Caprivi bij den val van het militair ontwerp niet aftreden, maar zou de keizer veeleer den Rijksdag ontbinden.

Welnu, dit laatste staat naar alle waarschijnlijkheid te wachten, want de val van het legerwetsontwerp is bijna ontwijfelbaar zeker.

Niet alleen zijn de meeste Kamer-

clubs de voordracht vijandig gezind, maar zij hebben het geheele volk achter zich. Hoe de bevolking der stenen in Duitschland over de zaak denkt, is reeds dikwijls genoeg uit volksvergadering enz. gebleken. En hoe de plattelandsbevolking oordeelt, werd dezer dagen zeer kenwerkend toegelicht in een boerenvergadering in den omtrek van Fulda.

De voorzitter stelde voor, betrekkingen aan te knoopen met den bond der landeigenaren van die streek, en toen de vergadering hoorde, dat die bond handhaving der invoerrechten, betere vertegenwoordiging der landbouwbelangen en vermindering van grondbelasting nastreeft, was zij volkomen geneigd tot eene innige toenadering.

Maar zoodra de vergadering hoorde, dat de bond in zijne laatste bijeenkomst een votum van adhaesie aan het legerwetsontwerp had aangenomen, was het uit met de sympathie. Met algemeene stemmen werd het voorstel tot het aanknoopen van betrekkingen afgewezen.

De boeren zijn door en door tegenstanders van het militarisme. Jarenlang hebben zij vermindering der militaire lasten geëischt, en zij krijgen het nu natuurlijk niet in het hoofd mede te werken tot verzwaring daarvan. Welke schoone praatjes men hun ook ophangt, zij zijn niet van hun gevoelen af te brengen.

— De oud-afgevaardigde baron Giaconia, die gearresteerd is wegens het helen van door roovers gestolen goed, zal nu alleen vervolgd worden wegens het verstrekken van levensmiddelen aan de bandieten. Onder dezen vorm zal de adelijke rooverme-deplichtige er gemakkelijk afkomen, want alle landheeren in Sicilië doen zulks, om niet door de roovers te worden opgelicht bij hunne bezoeken aan hunne goederen.

— De vermelde vorstelijke bijeenkomst in Oostenrijk zal plaats hebben na het bezoek van den Duitschen keizer aan het Italiaansche koningspaar. Omstreeks dien tijd zal ook de Engelsche koningin in Italië zijn; zij zal nl. haar jaarlijksch buitenlandsch verblijf ditmaal bij Florence doorbrengen. Tot grooten spijt van koning Humbert, die door het bezoek van Souvereinen aan Rome zoo gaarne zijdelings zijn bezit van de H. Stad erkend zag, heeft Victoria echter geweigerd te Rome te komen.

Nu zal Humbert naar Victoria gaan. Hij zal gebruik maken van de gelegenheid, dat de Duitsche keizer in Italië komt, om zijn gast, die natuurlijk niet nalaten kan op zijne doorreis zijne grootmoeder te bezoeken, te vergezellen.

Wat betreft het bezoek van den Duitschen Keizer aan den Paus,— men weet, dat ten Vaticane geen vorsten worden toegelaten, die uit het Quirinaal komen — keizer Wilhelm zal het nu op deze wijze aanleggen: na zijn verblijf in het Quirinaal neemt hij afscheid van het Italiaansche koningspaar en begeeft zich dan met zijne gemalin naar Napels. Na dit bezichtigd te hebben, keert hij vandaar naar Rome terug en begeeft zich rechtstreeks uit het station naar het Vaticaan.

— Voor de woning van den gezant der Vereenigde Staten bij het Quirinaal is eene bom ontploft, die aanzienlijke schade heeft aangericht.

Frankrijk.— Volgens de *Jour*, hebben vele Fransche kapitalisten, verontrust door het Panama-schandaal, in den laatsten tijd hun geld in het buitenland belegd. Het bedrag, dat in de laatste weken in Engelsche banken is belegd door Fransche kapitalisten, zou zelfs meer dan 300 millioen fr. bedragen.

Belgie.—Geheel Belgie heeft het gouden Bisschopsfeest van Z. H., op Zondag jl., volgens de bepalingen van het Episcopaat, met opgewektheid en vroomheid van zin gevierd.

— De socialistische soldaten van Doornik, zijn tot een jaar inlijving in tucht- en verbeterings-compagniën veroordeeld.

— Fransche rechercheurs hebben te Brussel de hand gelegd op den anarchist Schoupp, een ontvluchte uit Nieuw-Caledonië, benevens diens broeder. Men vond ten hunnen huize twee helsche machines en wapenen. De politie is ook op het spoor van Matieu, den pleger van den dynamiet-aanslag in de restauratie van Very te Parijs. Het parket is er zeker van, dat deze lieden hier iets voorbereiden.

Duitschland. — Het leger-ontwerp is gevallen. De belangrijkste paragraaf II, waarin de kern van het voorstel gelegen was, werd in de commissie van 28 leden met alle tegen 9 stemmen, de overige paragrafen werden met alle tegen 6 verworpen. Alleen de conservatieven, en bij enkele paragrafen ook nationaal-liberalen, stemden voor. Alleen de conservatieven, en bij enkele paragrafen ook nationaal-liberalen, stemden voor. De regeering zal nu pogen, eene schikking te treffen, waartoe, vóór de tweede lezing, die op donderdag 23 Febr. bepaald is, onderhandeling met eene oppositie zullen worden aangeknoopt.

De overwinning der tegenstanders van de uitbreiding van het Duitsche leger bewijst, dat de maatschappelijke toestand in Duitschland zeer gedrukt moet zijn. Uit een militair oogpunt achtte zelfs de vrijzinnige afgevaardigde Hinze, de door Caprivi voorgestelde verjonging en versterking noodzakelijk. Rusland zal, nu zijn geldelijken toestand verbetert, vermoedelijk zijne krijgstoerustingen, die blijkbaar op een aanval bedoeld zijn, voortzetten, en in die omstandigheden is het verontrustend voor Europa, dat het Duitsche Rijk niet tegen het Panslavistische monster is opgewassen.

— In den rijksdag heeft de minister van oorlog verklaard, dat aan de geweren uit de fabriek Löwe niets ontbreekt, en dat Ahlwardt's bewering van het tegendeel volslagen onwaar is.

— De minister van oorlog heeft als antwoord op het verwijt, dat aan militairen het bijwonen der H. Mis op zondag is geweigerd of onmogelijk wordt gemaakt, doen weten, dat, behoudens de gestelde eischen van den dienst, ieder militair vrij zijn godsdienstplicht kan waarnemen, en hij wijst op de noodzakelijkheid, het godsdienstig gevoel te begunstigen.

— De *N.-D. A. Z.* weêrspreekt de mededeeling, als zou keizer Frans-Jozef voornemens wezen, afstand te doen van den troon. Dat keizer Frans-Jozef. die tijdens zijne langdurige regeering zooveel heeft ondervonden, afstand van den troon zou doen, wegens de aanhangige politieke verwikkelingen in Oostenrijk en Hongarije, is niet waarschijnlijk. Juist deze moeilijkheden zouden veeleer den Keizer een prikkel zijn, om op zijn post te blijven, en, gelijk hij reeds zoo dikwijls deed, zijn invloed aan te wenden, om op de politieke twisten in beide Staten van zijn rijk tot een goed einde te brengen. Het verleden des Keizers geeft zeker geen grond voor de onderstelling, dat Frans-Jozef, die ondanks zijn hoogen leeftijd, noch krachtig en gezond is, nu voor de bezwaren zou terug wijken, waarmede hij gedurende zijne geheele regeering te kampen heeft gehad.

—Bij een verkiezing in het district Liegnitz voor den Rijksdag heeft de vrijzinnige candidaat met ongeveer 5000 stemmen meerderheid de overwinning behaald op den bekenden anti-semiet Hertwig; de sociaal-democraten stemden voor een deel op den vrijzinnige, maar ook schijnen velen hunner op Hertwig te hebben gestemd.

— Te Berlijn is volgens de *N.-Y. H.* een groot schandaal ontdekt, waarin heeren en dames uit de allerhoogste kringen betrokken zouden zijn. Baron Zedlitz Neukirch is naar Londen gevlucht, maar men zal zijn uitlevering vragen. Te Hannover zijn baron Von Marshall en vier oud-officieren aangehouden. Tot de beschuldigden behooren 22 geridderde personen. Er zijn 100 getuigen gehoord.

Eerstgenoemde edelman hield een huis, die de aantrekkelijkheid vormde. Er werd valsch gespeeld op groote schaal. Onder de slachtoffers noemt men een prins van koninklijken bloede, en onder de valschspelers is er een, die onlangs tot den adelstand verheven werd door een der Duitsche vorsten, omdat hij de onderhandelingen voor een leening van 3 millioen mark tot een goed einde gebracht had. Een der grootste bankiers van Hannover is ook in die zaak gemengd.

— De eerste ontwerp van den Hannoverschen beeldhouwer Pohlmann voor een gedenkteeken, dat de Duitsche Katholieken voor hunnen onvergetelijken aanvoerder willen oprichten, is niet in den smaak gevallen, wijl Windthorst zittende voorgesteld was, en hij in de gedachte des volks als de groote woordvoerder leeft, in welke hoedanigheid hij slechts staande kan worden voorgesteld.

Pohlmann heeft nu een nieuw model gemaakt, dat de algemeene bewondering wekt. In den Rijksdag was Windthorst gewoon, niet op de tribune plaats te nemen, als hij een groote rede hield, maar op de trap te blijven staan, zich (wegens zijne kortzichtigheid) met de rechterhand aan de leuning vast te houden en met de linker zijn sobere oratorische gebaren te maken. In die houding is Windthorst nu voorgesteld: staande en leunende met de hand op den hoekpijler der tribunetrap, welke verder door een trede en een gedeelte balustrade is aangeduid. Het voetstuk van Zweedsch graniet zal in verheven bronswerk een allegorie van het Centrum vertoonen. Het metalen beeld zal 7½ voet (d. i. anderhalf maal de natuurlijke grootte) hoog worden.

Engeland.— Gladstone is door, gelukkig reeds aan het afnemen zijnde influenza aangetast. Niet vreemd daaraan is zeker het besluit der regeering, door sir William Harcourt in het lagerhuis mede gedeeld, om de tweede lezing der Home-Rule-voordracht tot na de Paaschvacantie uit te stellen. Het is met leedwezen dat de regeering tot dit uitstel besluit, hetwelk, naar ze zegt, is veroorzaakt wegens het oponthoud, gebracht in de behandeling der aanvullings-credieten.

— Een nagelaten werk van Kardinaal Manning zal eerlang het licht zien. Het is eene verzameling opstellen over verschillende onderwerpen: Eer, IJdelheid, Populariteit, de Vierde stand, enz.

Spanje.—Dinsdag is te St. Martin de Provincal in een fabriek van meliniet eene bom ontploft. Een Italiaansche werkman werd gedood. Men vermoedde, dat hij anarchist was, en deed eene huiszoeking in zijne woning, waar men twee geladen bommen vond. Men denkt eene geheime fabriek van ontploffingswerktuigen ontdekt te hebben. Er zijn verscheidene personen aangehouden.

Oostenrijk.-Het gerucht loopt, dat de groote manoeuvres, die dit jaar bij Szembattely, in Hongarije zullen plaats hebben, zullen bijgewoond worden door den keizer van Duitschland en den Russischen kroonprins. Keizer Frans Jozef zal het slot Vö ösvar betrekken, keizer Wilhelm en de Czarewicz zullen in het kasteel Uop logeeren, en de Oostenrijksche veldmaarschalk, aartshertog Albrecht, zal zijn intrek nemen in het bisschoppelijk paleis te Szembattely.

— Z. M. Frans Jozef is uit Zwitserland teruggekeerd, daar de staatszaken hem te Weenen riepen. Hij heeft zijne gemalin ziek te Terriet moeten achterlaten.

Rusland. — Men beweert, dat generaal Wladimir, chef van het militaire huis des Czaren, die dezer dagen plotseling overleed, niet gestorven is aan eene beroerte, zooals men heeft voorgegeven, maar dat hij vergiftigd zou zijn door de nihilisten, bij middel van een paar vergiftigde handschoenen, die men hem heeft weten te bezorgen.

—De H. Synode van St. Petersburg heeft besloten, dat, indien de groote Sobranje de grondwets-herziening aanneemt, die aan prins Ferdinand het recht zal toekennen, zijne kinderen in den katholieken godsdienst op te voeden, het den exark van Bulgarije te Konstantinopel, zal uitnoodigen, geheel de Bulgaarsche Kerk in interdictie te stellen, en al de ministers en afgevaardigden, die aan de herziening hebben deel genomen, in den ban te slaan.

— De Katholieken en Joden zijn de eenigen niet, die het in Rusland moeten ontgelden; ook tegen het Protestantisme, dat nog veel aanhangers heeft in de Oostzee-provinciën, keert zich de schismatieke Russische kerk. Door de rechtbank te Riga werden twee Lijflandsche predikanten veroordeeld, omdat zij kerkelijke diensten volgens Lutherschen ritus hadden voltrokken jegens personen, die bij de Popen op boek stonden als behoorende tot het schisma. De eene dominé werd voor vier maanden in de gevangenis gezet met verbod nog ooit geestelijke bediening uit te oefenen, en de ander werd voor den tijd van zeven maanden in zijn ambt geschorst.

Turkije. — Mgr. Azarian, Katholiek patriarch van Constantinopel, die door Abdul Hamid als buitengewoon gezant naar Leo XIII was gezonden, is door den Paus belast met het overbrengen van een brief voor den Turkschen keizer, wien Z. H. daarin dank zegt voor de vrijheden, die de Sultan zijnen Katholieken onderdanen verleent. Men wil weten, dat Mgr. Azarian in het eerstvolgend consistorie tot het kardinalaat zou verheven worden. Als dit waar mocht zijn, zal het de eerste maal wezen, dat Turkije een vertegenwoordiger kreeg in het H. College.

Servie.—De uitslag der verkiezingen is thans, na de herstemmingen, dat er gekozen zijn 70 liberalen, 50 radicalen en 3 progressisten.

Palestina.-Zondagnacht 5 Maart is er tengevolge van een ongeluk brand ontstaan in de Armenische galerij van het heilig Graf te Jerusalem. De schade is gelukkig onbeduidend, en er zijn geene persoonlijke ongelukken te betreuren. Duizend Russische pelgrims bevonden zich in de basiliek. De consul-generaal en de gouverneur doen een onderzoek.

Afrika. — In Nyassa-land werden onlangs strooptochten gehouden door den Arabier Mloze, die met eene bende Zoeloes overal schrik en ontzetting verspreidt. Zij overvielen het negerdorp Kayoene en staken het in brand; elk man en kind, die buiten kwamen, werden gedood, terwijl de vrouwen gevangen genomen werden. Aldus werden 200 dier ongelukkigen als slavinnen meegevoerd. Het naastbijzijnde Engelsche station vernam het misdrijf nauwelijks, of de drie officieren rukten met honderd zwarte soldaten uit en achtervolgden den slavenjager. Zoodra deze echter den troep zag naderen, liet hij de vrouwen allen met spiesen doorboren en nam met zijne Zoeloes de vlucht.

Egypte.-Le Chevalier, de Fransche commissaris bij de internationale commissie van beheer der staatsschulden, is benoemd tot directeur der Suëz-Kanaal-Maatschappij ter vervanging van de Lesseps.

Amerika. — De regeering van den staat Idaho (V. S.) heeft den advocaat-generaal verwittigd, dat leden van het vorige parlement, behoorende zoowel tot de democratische als tot de republikeinsche partij, zich schuldig hebben gemaakt aan afpersing en bedrog, en eischt vervolging tegen hen.

— President Cleveland heeft over de Hawaï-aangelegenheid verklaard van oordeel te zijn, dat zijn voorganger (Harrison) overijld gehandeld heeft met het annexatie-tractaat, zonder voorafgaand onderzoek, of de bevolking in der daad de inlijving begeert. Cleveland wenscht, in verband hiermede, eene commissie naar Hawaï te zenden, om daarna eene beslissing te nemen.

— Teller zal bij den senaat eene motie indienen, ten gunste van eene nieuwe bijeenkomst der internationale munt-conferentie, omdat hij de openbare meening over het bimetallisme in Europa sinds de sluiting van de conferentie gewijzigd acht.

NOTICIANAN DI CABEL

Paris.— Algún courant di París no ta na favor dje ministerio nobo.

Budget (presupuesto) ta someté na un comisión di hacienda.

E dos cámaranan a cerrá nan sesión te día 25 di Abril.

Tin un proposición presentá pa elevá legación francés na Washington na rango di embahada.

Londres. — Gobierno inglés a participá directornan di correo na Inglaterra koe cólera ta reiná na Lorient, Francia, fô di día 22 di Marzo.

E yacht di Sultan di Turquía a bai pique. 60 hende a hogá.

Noticianan di Keywest ta bisa koe na caso di necesidad, dos barcoe di guerra americano lo asisti e guardacosta Maclane pa impidi barcamentoe di revolucionarionan cubano.

París, *11 Abril.*— Mr. Laurent, republicano, a sali eligí Senador pa departamento di Drome.

Turpin, condená na prisión pasobra él a divulgá secreto di fabricación di milinita, a ser agraciá pa presidente Carnot.

Budapest.—Cardenal Tassary a salva di ser matá pa un asesino fanático.

EL DOCTOR HERRERA DE SAN SALVADOR

"Solo esperaba que llegase la hora suprema de entregar mi alma á Dios."

"Me hallaba cerca de la tumba," añade, "y había puesto en regla mis asuntos, á fin de estar preparado para cuando llegase la muerte."

Ahora bien, si un hombre fuese sentenciado á morir dentro de una semana, á manos del verdugo, ó dado el caso que se encontrase solo en una isla estéril, sin alimento, agua ó abrigo, sería natural que previese una muerte próxima y cierta. Sin embargo, tal vez su alarma fuese la peor parte de la situación. Todo dependería de un rescate posible. Hombres hay que han sido librados de inminentes peligros, y por otra parte, otros han perecido cuando no existía ni apariencia de peligro.

El caso á que aquí hacemos alusión es el de Don Francisco Lefontes de San Salvador. En su carta, fecha 6 de Setiembre 1892, emplea las palabras precitadas y añade: "He estado postrado en cama durante tres meses, sin que supiese yo cuál fuese mi enfermedad. Tenía las manos y los piés helados, la lengua cubierta, la piel y los ojos amarillentos, y faltábame el apetito. El vientre se encontraba constipado aunque suave al tacto, esperimentaba yo somnolencia, mal paladar, dificultad en la respiración, mis orines eran de color subido, y podían observarse otras condiciones alarmantes.

"Mi ánimo se sentía abatido, y toda esperanza había concluido para mí. Cuanto pasaba á mi alrededor me era indiferente, todo lo cual me convenció de que mi fin era próximo. Rehusé tomar más medicina y sólo anhelaba el momento en que la muerte pusiese fin á mis padecimientos.

"Ya fuese por casualidad ó á instancias de unos amigos que hicieran caso omiso de mi petición, vino á visitarme á esta época el Doctor Dn. Tiberio Herrera, eminente médico y miembro de la Sociedad Médica de esta República.

"Después de haberme examinado con mucho detenimiento, el Doctor Herrera me dijo: "Me encargaré de curar á V., no por medio de una de mis recetas no obstante, sino mediante un remedio descubierto muchos años há por una antigua enfermera alemana cuyo nombre es conocido hoy por todo el orbe, y es el de la Madre Seigel. Su medicina se llama el Jarabe Curativo de la Madre Seigel."

"Por más que las palabras del Doctor Herrera fuesen halagüeñas, fué con gran repugnancia que consentí finalmente en tomar la medicina que me recomendaba. Sin embargo, me decidí por último y despues de haber tomado el Jarabe durante cinco días, nueva vida parecía producirse en mí. La aurora del porvenir mostrábase más brillante y grata. Durante algunas semanas más, continué tomando la medicina de la Madre Seigel, y terminado ese período mi salud se hallaba restablecida nuevamente, y tal es el estado de la misma hoy por hoy, que soy el objeto de envidia de muchos de los que me conocen.

"Jamás dejaré de estar agradecido á la bendita antigua enfermera alemana por su maravilloso específico, como igualmente al Dr. Herrera por su bondad y energía en recomendármelo con insistencia.

"Están Vds. en plena libertad de publicar esta carta si lo desean y saluda á Vds. respetuosamente su muy atto S.S.,

"FRANCISCO A. LEFONTES."

Felicitamos cordialmente á nuestro corresponsal por su restablecimiento. La muerte puede haber estado tan cerca de él como él lo creía, sin embargo, es cosa cierta que la prolongación de la vida en el estado en que se encontraba, no hubiera resultado ser otra cosa que dilatado padecimiento y desdicha. Su enfermedad fué la indigestión y dispepsia, de la cual el malestar y dolencias que esperimentara, no eran más que las consecuencias y síntomas.

El remedio al cual debe su cura, ejerce su acción sobre el estómago, hígado, riñones, y en verdad, sobre todo el sistema digestivo y nervioso, como ninguna otra medicina la ejerce. Todo enfermo debería saberlo y buscar remedio en él. Miles lo conocen pero millones lo emplearían de conocerlo.

Prolonga la vida y dá aquello sin lo cual aun la vida es sin valor, á saber, la salud y el bienestar.
